

paa den anden Side ikke er gørligt nu at fremsætte et Forslag til Revision af Dyrtidsloven, er man gaaet den Vej at foreslaa de vigtigste Bestemmelser Gyldighed forlænget for et Kvartal, afpasset efter dette Kvartals Tarv. Kun en enkelt af Beføjelserne er fjernet, nemlig Retten til at give Rabatkuponer paa Gryn, under Hensyn til, at Brødmærkeantallet har kunnet forøges. Allerede tidligere er Antallet af Hvedbrødmærker forøget til ti, og det er nu atter fra den kommende Maaned forøget til tolv; den Trang, der tidligere var til at animere Grynforbruget for at spare Korn, Brød, er saaledes ikke til Stede. Ogsaa af en anden Grund er den ikke længere til Stede, nemlig den, at der tværtimod maa spares paa Byg af Hensyn til Statslagrenes Beholdninger netop af den Kornvare. Derfor er den Beføjelse gaaet ud.

I Folketingets Betænkning er udtalt, hvad der er Resultatet af Samraad, at der samtidig med Revisionen skulde skaffes forskellige Oplysninger til Belysning af Dyrtidens Lønniveau og Prisniveau og endvidere indhentes Erklæringer, saaledes som selvfølgelig ogsaa sket ved Revisionen sidste Gang, Erklæringer fra Kommunalbestyrelserne angaaende Nødvendigheden af Loven; og under Ønskerne vedrørende Revisionen har man i saa Henseende særlig peget paa Spørgsmaalet om den Maade, hvorpaa Brændselshjælpen ydes.

Jeg tillader mig at anbefale Lovforslaget, der er enstemmigt vedtaget i Folketinget.

Kragh: Der er sikkert fra alle Sider fuldkommen Enighed om, at saaledes som Dyrtiden endnu hænger vort Samfund, kan de Dyrtidsforanstaltninger, der paa Stats- og kommunalt Initiativ og Bekostning har været foretagne i Krigens Tid, ikke endnu ophøre. Der har jo været Uenighed mellem Partierne baade om Karakteren af Dyrtidsforanstaltningerne og om Principerne for den Lovgivning, som Talen her er om. De Brydninger, dette har foranlediget, baade paa Rigsdagen og ude i Landet, vil være i frisk Erindring, og der er ved denne Lejlighed ikke nogen Grund til at opfriske dem, saa meget mindre, som Striden formodentlig er hævet ved Loven af 13. Juli 1918. I alt Fald har de Principper, der blev gennemført ved denne Lov, gydt Olive paa de oprørte Bølger, selv om Forholdet efter min Erfaring har været dette, at man fra Byraadenes Flertal ikke altid har været lige saa ivrig for, at de mere

velstillede ogsaa skulde faa Andel i Dyrtidshjælpen, som man i Agitationen har været for at fremsætte Kravet om, at alle skulde have Del i denne Hjælp, af Frygt for, at man ellers, som det blev sagt, skulde komme til at „sætte Skel“.

De Beløb, der er anvendte til Dyrtidsforanstaltninger i de sidste Aar, er meget betydelige. Hvor store de er, er det formodentlig ikke i Øjeblikket muligt at skaffe nogen fuldstændig Opgørelse over. Jeg ved ikke, om den højtærede Indenrigsminister er i Besiddelse af en saadan Viden; selv om den kun er af omtrentlig Karakter, vil Tinget sikkert være taknemligt for at blive delagtigt i den. Hvis jeg ikke husker fejl, var den skønmæssige Opgørelse ved Behandlingen af Loven i Sommer, at Statens Andel i Udgifterne fra 1. Juli til 1. April vilde være ca. 70 Millioner. Jeg har en Formodning om, at den endelige Opgørelse vil vise et meget større Beløb, i alt Fald vil det blive det, naar man medregner alle de Foranstaltninger, der er foretagne for i det hele at lette Muligheden for at komme i Besiddelse af de nødvendige Varemængder til det daglige Livs Behov. Jeg har i frisk Erindring de mægtige Tal, der blev fremsat i Bilaget til Statslaaneforslaget ved dets Forelæggelse i Februar. Man har hævdet, og med Rette efter min Mening, at alle Partier har deres Andel i Ansvar for disse Udgifter, idet alle Partier har stemt for dem, men jeg kan dog ikke undlade ved denne Lejlighed at gøre opmærksom paa, at hvis der med dette Ansvar følger en vis Ære, burde den ogsaa fordeles lige og ikke, saaledes som Partierne er Venner til, det vil sige saaledes, at Regeringspartierne tager det hele for sig og i deres Presse forkynder, at de andre Partier i disse for saa store Kredse af Befolkningen trange Tider intet Hjertelag har vist for dem, der lider under Trykket, men til syvende og sidst kun har følt det som deres Opgave at lade det virke med den Tynge, som det nu maatte have, særlig paa de Skuldre, der vanskeligst er i Stand til at bære dette Tryk. Altsaa, jeg mener, at har vi alle Medansvaret for disse Udgifter — og jeg erkender, at vi har det — maa vi ogsaa bede om at faa Sol og Vind delt lige, og ikke blot saaledes, at Solen kommer til den ene Side og Vinden alene til den anden.

Naar jeg siger, at den endelige Opgørelse utvivlsomt vil vise langt større Beløb, end Regering og Rigsdagen ved disse Loves Behandling skønnede vilde blive Tilfældet, hænger det ogsaa sammen